

ศูนย์การเรียนรู้

ภูมิปัญญาพื้นบ้านเผ่าม้ง

บ้านแม่สาใหม่

อำเภอแม่อิง จังหวัดเชียงใหม่

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาพื้นบ้านเผ่าม้ง บ้านแม่สาใหม่

นางธัญพร ถนอมวรกุล
ครูช่างศิลปหัตถกรรม ประจำปี 2564
ประเภทเครื่องทอ (ผ้าเขียนเทียน)
จังหวัดเชียงใหม่

ที่ตั้ง : ต.โป่งแยง อ.แม่อริม จ.เชียงใหม่

ลักษณะภูมิประเทศ : เป็นภูเขาที่มีความลาดชันค่อนข้างสูง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ 900 เมตร

ลักษณะภูมิอากาศ : อุณหภูมิต่ำสุด 19 - สูงสุด 25 องศาเซลเซียส
อุณหภูมิเฉลี่ย 22 องศาเซลเซียส

ชาติพันธุ์ : ม้ง กลุ่มชนที่อพยพมาจากจีน ทะเบต ลาว พม่า เข้ามาอาศัยในไทย แรกเริ่มได้รับการพัฒนาจากหน่วยงาน สงเคราะห์ชาวเขา UN และโครงการหลวงปี พ.ศ. 2527 อาชีพหลัก จะเป็นการทำเกษตรเมืองหนาว และรวมกลุ่มอาชีพ ผ้าใยกัญชง เขียนลายเทียน

ปฏิทินประเพณีของชุมชน : เดือน มกราคม ปีใหม่ม้ง
เดือนเมษายน พิธีเซ่งเม็ง
เดือนกันยายน หลีอเต่า (เทศกาลกินเจ)
เดือนพฤศจิกายน กินข้าวใหม่

งานศิลปหัตถกรรมของชุมชน : ผ้าใยกัญชงเขียนลายเทียน

คุณสมบัติทางกายภาพของเส้นใยกัญชง

กัญชงเป็นพืชที่ให้เส้นใยยาวโดยเส้นใยส่วนเปลือกต้น มีความยาวเฉลี่ย 22.00-30.20 mm มีความละเอียด 17.7 μ m (15.7 - 22.9) ซึ่งใกล้เคียงกับลินินมีความเหนียว 25.5 cN/tex (19.2-25.5) นอกจากนั้นยังมีความเงางาม ด้วยคุณสมบัติดังกล่าวจึงทำให้เส้นใยกัญชงเหมาะที่จะนำมาใช้ในการผลิตสิ่งทอ โดยผ้าทอกัญชงมีความสวยงามและมีราคาแพง

Storytelling เรื่องเล่าเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า

กัญชงนั้นถือว่าเป็นพืชพื้นบ้านที่มีความสำคัญกับวัฒนธรรมประเพณีของ “ชาวม้ง” นับตั้งแต่ที่เกิดมาจนตายเป็นอย่างมาก เรียกในภาษาม้งว่า “หมั่ง” หรือ “ม่าง” ชาวม้งมีความเชื่อว่า เมล็ดกัญชงหรือเฮมพ์ (Hemp) ที่ปลูกนั้น เป็นเมล็ดที่ได้รับการประทานมาจากพระเจ้า และยังเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานความอุดมสมบูรณ์มาให้มนุษย์อีกด้วย ตามความเชื่อของม้ง เชื่อว่าเทพเจ้า หรือ เยอฮือ (Yawm Saub) เป็นผู้สร้างโลก สร้างมนุษย์ และได้ประทานพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ มาให้มนุษย์ได้ใช้ หมั่งก็เป็นพันธุ์พืชชนิดหนึ่งที่ได้ประทานมาให้มนุษย์ได้ใช้ทำเป็นเครื่องนุ่งห่ม ใช้สอย และ การใช้เฮมพ์ (กัญชง) ในการประกอบพิธีกรรมและความเชื่อต่าง ๆ เช่น การสานเส้นใยเฮมพ์ให้เป็นรองเท้า เพื่อใช้สำหรับคนตายใส่เดินทางไปสวรรค์ การต่อเส้นใยเฮมพ์ให้มีความยาว เพื่อใช้เป็นสายสัญญาณ หรือแม้กระทั่งการนำเฮมพ์มาใช้ทอผ้า ทำเครื่องนุ่งห่ม ในพิธีที่สำคัญ คือ “พิธีอ้วนัง” หรือ “พิธีเข้าทรง” ซึ่งเป็นงานประเพณีสำคัญของชาวม้ง

ชาวม้งมีความเชื่อว่า วาระสุดท้ายของชีวิตไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ ต้องมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็น ‘กัญชง’ ซึ่งในบางครั้งก็อาจจะนำเส้นใยกัญชงมาทำหมวกไว้ใส่ สำหรับคนที่เสียชีวิต บางบ้านที่มีฐานะขึ้นมาน้อยก็อาจทำเสื้อหรือกระโปรงให้สวมใส่ ซึ่งชาวม้งเชื่อว่าการนำเส้นใยกัญชงติดตัวไว้กับผู้เสียชีวิตในหมู่บ้านจะได้ไปพบกับบรรพบุรุษที่สว่างลับไปแล้ว

ความมหัศจรรย์ของเส้นใยกัญชง ที่เหนียวนุ่ม แข็งแรงกว่าผ้าฝ้าย ให้ความอบอุ่นกว่าลินิน ดูดซับความชื้นได้ดีกว่าในลอน ป้องกันรังสียูวีได้ แดงเนื้อผ้ายังมีเสน่ห์ สวยงามแปลกตา มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่มีความทนทาน เก็บได้นานเป็นร้อยปี ปัจจุบันผ้าใยกัญชง ถูกนำมาเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้าแบรนด์ดังระดับโลกเช่น Hermes Prada Converse Vans เป็นต้น

ผ้าเขียนเทียนลายขี้ผึ้ง ศิลปะแห่งความงดงามของมัง

ชาวมังจะลอกเปลือกกัญชง แล้วนำเส้นใยมาต่อกันเป็นเส้น เพื่อใช้เป็นเส้นด้ายและเส้นเชือก เพื่อใช้นุ่งห่มในการดำรงชีพ การเขียนผ้าลายขี้ผึ้งถือเป็นอีกหนึ่งภูมิปัญญาอัตลักษณ์และศิลปะโบราณดั้งเดิมที่เป็นมรดกตกทอดมาแต่บรรพบุรุษ ถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น หลายชั่วอายุคนจนถึงปัจจุบันของกลุ่มชาติพันธุ์มัง ศิลปะการสร้างลวดลายบนผืนผ้าเป็นเอกลักษณ์ที่ทำกันใน “กลุ่มมังลาย” เท่านั้นซึ่งลวดลายที่เขียนลงไปบนผืนผ้าจะสื่อถึงวิถีชีวิต ความรักในครอบครัว ญาติพี่น้องที่มีทั้งลายดั้งเดิมสืบทอดต่อ ๆ กันมา และลวดลาย

ผ้าทอในกัญชง เขียนลายขี้ผึ้ง เป็นผ้าชนเผ่ามังที่ผูกพันรัศมูมากับความเป็นชนเผ่า โดยเฉพาะหญิงชาวมังลายทุกคน วัฒนธรรมของผู้หญิง ซึ่งเป็นภรรยา จะมีหน้าที่สำคัญคือ การทอผ้า เนื่องจากสมัยก่อนไม่มีเสื้อผ้าขาย ทำให้ต้องมีการทอผ้า เพื่อใช้ในครัวเรือนกันเอง โดยการทอผ้าานั้นจะต้องทอให้ทันงานวันขึ้นปีใหม่ เพื่อที่จะได้สวมใส่ผ้าใหม่ ต้อนรับรับวันปีใหม่ด้วยทุกบ้าน จึงเริ่มปลูกกัญชง ตั้งแต่เดือนเมษายน และจะเริ่มทอผ้าตั้งแต่เดือนสิงหาคมไปจนถึงเดือนกันยายน จากนั้นจึงนำผ้าทอ มาย้อมหอมคราม และเขียนลายด้วยขี้ผึ้ง และนำมาปักเพิ่มความสวยงาม หากผู้หญิงบ้านไหนไม่ขยัน ก็จะทำให้ทอผ้าเสร็จไม่ทันใช้ใส่ในวัน

จิตนาการสร้างสรรค์สายใหม่ ๆ ตามแต่ความชำนาญของผู้วาด แต่ถึงกระนั้นลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าก็ยังคงมีลักษณะลวดลายบนผืนผ้าแต่ละผืน เช่น ลายกากบาท ลายกันหอย ก็ยังคงบ่งบอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นชนเผ่ามัง

ขึ้นปีใหม่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นคนขี้เกียจ ดังนั้นผู้หญิงมัง จึงต้องทอผ้าเป็น หากทอผ้าไม่เป็น อาจหาสามีไม่ได้ เพราะมีความเชื่อกันว่าผู้หญิงคนนั้นทำอะไรไม่เป็น ซึ่งความเชื่อดังกล่าวนี้ยังคงสืบทอดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

การเขียนเทียนลายมังกร มีลักษณะคล้ายการทำผ้าบาติกที่รู้จักกันแพร่หลายในปัจจุบัน โดยใช้ อุปกรณ์เล็ก ๆ ทำจากไม้หรือทองแดงที่เรียกว่า หลาจิ้ง จุ่มงบนเทียนหรือขี้ผึ้งร้อน ๆ แล้วนำมา วาดลวดลายบนผ้าใยกัญชง หรือผ้าฝ้ายที่เตรียมไว้ เมื่อเสร็จแล้วจะนำไปย้อมเย็นด้วยสีน้ำเงิน ธรรมชาติจากต้นกัญหรือต้นหอมที่ให้สีน้ำเงิน) เมื่อผ้าทั้งผืนได้สีน้ำเงินเข้มตามต้องการ จึงนำผ้า ไปต้มด้วยความความร้อนให้เทียนละลาย ก็ได้ผ้าสีน้ำเงินมีลวดลายเขียนเทียนเป็นสีขาว กระจาย สวยงามทั่วทั้งผืน แล้วนำไปพับอัดกลับเป็นกระโปรง หรืออาจนำไปปักลวดลายต่าง ๆ ด้วยด้ายที่ หลากหลายสีสันท ทำให้ชุดประจำเผ่ามีความงดงามยิ่งขึ้น

การอนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญา :

นางธัญพร ถนนวรกุล : ครูช่างศิลปหัตถกรรม ประจำปี 2564

(ประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชนดาวม่วง งานผ้าใยกัญชง จัดตั้งกลุ่ม พ.ศ. 2529 ที่ตั้งเลขที่ 24 หมู่ 10 ต.โป่งแยง อ.แม่อรม จ.เชียงใหม่ มีสมาชิกกลุ่ม 16 คน ผลิตภัณฑ์ผ้าใยกัญชง เขียนลายเทียน ย้อมสีหอม สีน้าประเภท เลื้อผ้า กระเป๋า หมวก)

ครูธัญพรเป็นผู้ที่ถือได้ว่ามีทักษะฝีมือในการทำผ้าใยกัญชงและการเขียนเทียนบนผืนผ้าใย กัญชงที่ชำนาญในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การตัดต้น การลอกเส้นใย การปั่น การย้อมสี ทอผ้าเป็น ผืนผ้า และนำมาเขียนเทียนด้วยมือ ซึ่งแต่ละขั้นตอนล้วนทรงไว้ด้วยภูมิปัญญาอันล้ำค่า จนได้ มาเป็นผืนผ้าที่สวยงามใส่เป็นชุดประจำชนเผ่าที่งดงามตามแบบฉบับวิถีวัฒนธรรมชาติของม้งและ ยังคงรักษาภูมิปัญญาแห่งเสน่ห์ของผ้าใยกัญชงเขียนเทียนไว้อย่างต่อเนื่องยาวนานกว่า 40 ปี ปัจจุบันเหลือชาวม้งที่ยังทำเส้นใยกัญชงครบทุกขั้นตอนได้น้อยลงทุกที ด้วยมีกระบวนการในการ ทำมากกว่า 20 กว่าขั้นตอน แต่ละขั้นตอนมีความละเอียดซับซ้อนและยุ่งยาก หากไม่มานะอดทน จะไม่สามารถทำงานนี้ได้ครบทุกกระบวนการ ครูธัญพร จึงยังยึดมั่นคงรักษาการทำงานแบบ ดั้งเดิมนี้ไว้ให้คงอยู่ เพื่อให้รุ่นต่อไปได้มาศึกษา เรียนรู้และนำเอาภูมิปัญญานี้ไปต่อยอดและรักษา ให้มรดกของชาติพันธุ์นี้ไว้ตลอดไป

ภูมิปัญญาที่สะท้อนทักษะฝีมือเชิงช่าง

การทำเส้นใยกัญชงมีความสำคัญที่ต้องมีทั้งความรู้และความเชี่ยวชาญ ตั้งแต่การเริ่มตัดต้นใยกัญชง การลอกเส้นใยกัญชง นำไปตำด้วยมือ จนถึงกระบวนการลอกเส้นใยกัญชง จนได้เส้นใยกัญชงที่แต่ละเส้นมีขนาดที่ใกล้เคียงกัน การต่อเส้นใยกัญชง เป็นอีกทักษะและภูมิปัญญาที่อยู่ในความชำนาญเป็นลักษณะของการทำเส้นใยสองเส้นบิดเป็นเกลียวเข้าหากันให้สองเส้นติดเป็นเส้นเดียว จึงต้องเลือกเส้นที่เท่ากันโดยไร้ปุ่มปม (ระยะเวลาการทํานั้นในปริมาณน้ำหนักเส้นใยกัญชง 1 กิโลกรัม ใช้เวลาการต่อเส้นใยราว 15 วัน จากนั้นนำเส้นใยกัญชงไปต้มด้วยซีผึ้งรวม 27 ชั่วโมง เพื่อให้เส้นใยกัญชงมีความเหนียว และไม่มีขุย เมื่อได้เส้นใยที่มีคุณภาพแล้ว จึงนำไปทอ การทอด้วยที่หน้าแคบคล้ายการทอผ้าของชนเผ่ากระเหรี่ยงหรือเผ่าอื่น ๆ แต่การนั่งทอจะต้องนั่งสูง ด้วยจะต้องใช้เท้าเหยียบเวลายกแขนเพื่อขึ้นลายผ้า

การเขียนเทียน

ด้วยสีเทียนที่ใช้ภูมิปัญญาในการผสมน้ำเทียนตามแบบฉบับเฉพาะของชาวม้ง พร้อมกับทักษะในการบรรจุลงภาหีเขียนเทียนลงบนผืนผ้าตามลวดลายที่เป็นตัวแทนของอักษรโบราณของชนเผ่าม้งตามการบอกเล่าสืบต่อกันมา ด้วยความแม่นยำลายเทียนให้เส้นตรงและคมชัด นับเป็นการสร้างลวดลายเขียนเทียนด้วยมือ ที่ในปัจจุบันจะหาช่างฝีมือที่มีทักษะในการทำผ้าเขียนเทียนบนผืนผ้าใยกัญชงทั้งกระบวนการได้ยากมากแล้ว การเขียนเทียน จะเขียนด้วยไม้เขียนเทียนที่ทำจากทองเหลืองหรือทองแดง และด้ามทำจากไม้ โดยใช้เทคนิคการลากลงก่อนลากลายมีการตีตารางก่อนเพื่อสามารถเขียนลายไปได้โดยไม่มีจุดสิ้นสุด เพื่อให้เกิดลวดลายตรงตามลวดลายโบราณที่เล่าขานกันว่า ลวดลายนั้นคืออักษรโบราณของชาวม้งที่ใช้เก็บเรื่องราวไว้บนเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เวลาอพยพย้ายถิ่นฐานแต่ละครั้ง

สร้างลวดลายเอกลักษณ์ที่โดดเด่น บนผืนผ้า

การเขียนเทียนบนผืนผ้าใยกล้วยนั้น เริ่มจากกระบวนการทำน้ำเทียน เคลือบผ้าเทียนจะไม่ใช้ซี่ผึ้งเพียงอย่างเดียว เนื่องจากจะทำให้เหนียวเขียนยาก ต้องนำไปผสมกับไซเทียนที่ได้จากน้ำหอมขณะต้มผ้าที่เขียนเทียนไว้แล้วจะลอกเทียนออก เทียนที่ถูกลอกออกโดยการต้มครั้งนี้จะนำขึ้นมาใช้ผสมน้ำเทียน โดยนำมือชุบน้ำเย็นก่อน แล้วนำไปแตะบนน้ำย้อมหอมที่เดือดเมที่ซึ่งต้องรีบเอาซี่ผึ้งที่หลุดในตอนแรกออกอย่างรวดเร็ว เพราะเวลาเอาผ้าขึ้นจะได้เหลือซี่ผึ้งติดผ้า น้อยลงเวลานำผ้าไปล้างจะทำให้ล้างออกง่าย จากนั้นนำไปผสมกับซี่ผึ้งที่ผ่าน การต้มแล้วกรองเอาเทียนออก เพื่อนำไปเขียนลายเทียนต่อไป

ความมุ่งมั่นตั้งใจการอนุรักษ์ สืบทอดในงานศิลปหัตถกรรม

มีความภาคภูมิใจที่จะถ่ายทอดภูมิปัญญาการทำงานใยกล้วยเขียนเทียนนี้ออกไปอย่างแพร่หลาย ด้วยความต้องการที่จะอนุรักษ์ สืบสาน รักษาคุณค่าแห่งการสร้างสรรค์ ผ้าประจำชนเผ่าไว้ไม่ให้สูญหาย ท่ามกลางเทคโนโลยีที่ก้าวล้ำอย่างมากมายในปัจจุบัน ทำให้วิถีแห่งกระบวนการทำด้วยมือจะถูกทดแทนด้วยเครื่องจักรอันทันสมัยที่ใช้เวลาอันสั้น หากแต่ได้ สดทอนภูมิปัญญาต่าง ๆ ลงไปด้วยเช่นกัน หากเทียบกับคุณค่าของความยาวนานในการบ่มเพาะ สิ่งสมองค์ความรู้ภูมิปัญญาเหล่านี้ของบรรพบุรุษนั้น นับได้ว่าเป็นสมบัติล้ำค่า ยากที่จะประเมินราคาได้

การพัฒนาสร้างสรรค์ ปรับประยุกต์ หรือต่อยอดการออกแบบเชิงสร้างสรรค์ นอกเหนือจากการคงไว้ซึ่งภูมิปัญญาการทำงานผ้าเขียนเทียนตามวิถีวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมแล้ว ยังมีการพัฒนาสร้างสรรค์คุณค่าผ้าใยกล้วยเขียนเทียน ปรับประยุกต์สู่เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มที่ร่วมสมัยหลากหลายผลงาน เกิดเป็นเสน่ห์แห่งความงามอันโดดเด่น สะดุดตา จากเสื้อผ้าประจำชนเผ่าม้งที่ทอดจากเส้นใยกล้วย สู่การทอและตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าแฟชั่นที่สวมใส่ ตามยุคสมัยปัจจุบันได้อย่างงดงาม แต่คงไว้ซึ่งเอกลักษณ์งานเขียนเทียนด้วยมือและเส้นใยจากต้นกล้วยที่ผ่านกระบวนการทำเส้นใยตามแบบวิถีดั้งเดิมของบรรพบุรุษ โดยแรงบันดาลใจที่ก่อให้เกิดการพัฒนา Creative Design (การออกแบบเชิงสร้างสรรค์) ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพสินค้าจากผ้าใยกล้วยให้ไปสู่ตลาดการค้าจำหน่าย online และการเข้าร่วมงาน event ต่าง ๆ ด้วยต้องการสืบทอดภูมิปัญญาของงานฝีมือทำผ้าใยกล้วยเขียนเทียนด้วยมืออย่างแท้จริง

การตลาดแบบดิจิทัล (Digital Marketing) หน้า page facebook

การแต่งกาย ชนบ ประเพณี วัฒนธรรม

การแต่งกาย : บ้านม้งแม่สาเป็นหมู่บ้านที่มีขนาดใหญ่ ประชากรในพื้นที่เป็นชาวเขาเผ่าม้ง 2 กลุ่มใหญ่ คือ

1. ม้งจ๊าะ (Blue Hmong) หรือม้งน้ำเงิน หรือม้งเขียว หรือมักถูกเรียกในชื่อภาษาไทยว่า “แม้วดำ แม้วสาย แม้วน้ำเงิน” ลักษณะที่เด่นชัดคือ เครื่องแต่งกาย ผู้ชายนุ่งกางเกงสีดำ เป๋ายาวมาก ส่วนผู้หญิงนุ่งกระโปรงลายดอก ภาษาพูดบางคำจะแตกต่างไปจากม้งขาว รวมถึงคำพูดบางคำของม้งน้ำเงินยาวกว่าม้งขาว

2. ม้งเด้อะ (White Hmong) หรือม้งขาว หรือแม้วขาว ลักษณะเครื่องแต่งกายที่เด่นชัดคือ ผู้ชายนุ่งกางเกงที่มีเป้าสั้น ขาเป็นรูปทรงกระบอก หรือกางเกงขาก๊วยแบบจีน ส่วนผู้หญิงนุ่งกางเกงเช่นเดียวกับผู้ชาย สมัยก่อนผู้หญิงนุ่งกระโปรงสีขาวล้วน ในสมัยปัจจุบันนุ่งกระโปรงเฉพาะงานพิธีทางประเพณีที่สำคัญ

วัฒนธรรม วิถีชีวิต : ประเพณีปีใหม่ม้ง

น่อ-เป็-โจ้ว การสืบสานและอนุรักษ์ประเพณีสำคัญของชนเผ่า ที่ถือเอาช่วงกลางเดือนธันวาคมก่อนจะสิ้นปีตามพุทธศักราชเป็นวันฉลองปีใหม่ของชาวเขาเผ่าม้ง หรือที่เรียกเป็นภาษาม้งว่า น่อเป็เจ้า หรือ ปีใหม่ม้ง ซึ่งจะเน้นกิจกรรมความสามัคคี ความรื่นเริง การละเล่น กีฬาของเผ่าอาทิ การโยนลูกช่วง ตีลูกช่วง ยิงหน้าไม้ หลังเสร็จฤดูกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตทางการเกษตรและเข้าสู่ช่วงฤดูหนาว โดยเฉพาะคนหนุ่มสาวจะมีความสุขสนุกสนาน กับเทศกาลปีใหม่และจะมีโอกาสแต่งชุดประจำเผ่าที่สวยงาม

การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ

ตำบลโป่งแยงมีสภาพทางกายภาพทั่วไปเป็นภูเขา บางส่วนเป็นที่ราบเชิงเขาและที่ราบพื้นที่บางส่วนอยู่ในความรับผิดชอบของอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยและแม่สา พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าไม้และเป็นพื้นที่ที่ราบเพาะปลูก เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม และการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร เนื่องจากมีสภาพอากาศที่หนาวเย็น เหมาะแก่การท่องเที่ยวพักผ่อน เรียนรู้ ดึงคำขวัญของโป่งแยงที่กล่าวไว้ว่า “ต้นน้ำแม่สา ตระการตาไม้ดอก ส่งออกพริกหวาน บ้านพักโฮมสเตย์ ประเพณีไทยม้ง ถิ่นดงมะระหวาน ตำนานขุนหลวง บวงสรวงพญาแสน ดินแดนมะเข้วนหอม หลอมรวมวัฒนธรรม”

ป้ายแผนที่เส้นทางท่องเที่ยว

สถาบันส่งเสริมศิลปหัตถกรรมไทย (องค์การมหาชน)

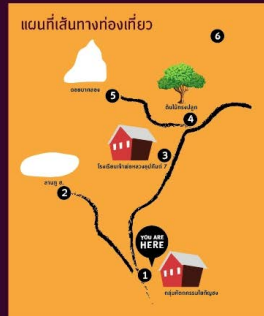
ชุมชนหัตถกรรมใยทิพย์งาเขียนเทียน บ้านแม่सान้อย จังหวัดเชียงใหม่

ชุมชนที่คงอัตลักษณ์เสน่ห์แห่งภูมิปัญญาของจนเฒ่ามั่ง ที่รวมกลุ่มกับสืบสานงาน
ผ้าทอใยทิพย์งาเขียนเทียนซึ่งยังคงอนุรักษ์กระบวนการทำใยทิพย์งาแบบดั้งเดิมไว้
อย่างครบถ้วน คงภูมิปัญญาการทำน้ำเทียนแบบโบราณที่ให้ลวดลายเขียนเทียน
อันเป็นเอกลักษณ์ ท่ามกลางธรรมชาติที่อ่อนโยนไปด้วยภูเขา

A community maintains a charming identity of the wisdom of the Hmong
tribe gathering to inherit the wax writing of woven hemp fabric, which
completely preserves the traditional process of making hemp fabric and
also retains the wisdom of making melting wax in ancient way rendering
the unique patterns in the midst of nature surrounded by mountains.

โครงการชุมชนเรียนรู้ศิลปหัตถกรรม 2565
SACIT CRAFT COMMUNITY 2022

sacit

sacit

59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290

โทรศัพท์ : 0 3536 7054-9

โทรสาร : 0 3536 7050-1

สายด่วน : 1289

Email : info@sacit.or.th